

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Post contentiones ob Pragmaticam Sanctionem pax initur inter Ecclesiam & regnum. Indictio Concilij Lateranensis, cui tandem adhæsit Ludovicus XII. Transegit cum Leone X. Franciscus I. Controversiæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

appellatio à iudice ecclesiastico ad secularem, nunquam admittitur. Frequentia harum appellationum à Theologorum Parisiensium decretis profecta, qui Principum auxilia implorari posse aduersus excommunicationes nullas scripserunt.

VI. Rationes allatae olim à magistratibus ad confirmandas appellationes ab abusu in causis ecclesiasticis, ex Anfrerio. Earum vis expenditur breuiter. Rebus sententia.

VII. Praeter superiora remedia adhibebatur aliud ad tuendam iurisdictionem temporalem, per prohibitiones & multas. Post Concordata, tria illa remedia explicantur unice formulâ appellationis ab abusu. Quae in Concordatis asserendis expressè Pontificis auctoritate nititur, in ceteris articulis, tacita.

VIII. Constitutionibus regis confirmata ista appellationes in causis ecclesiasticis; & prescriptus modus quidam, ne iudices regis ea auctoritate abutantur. Si agatur de correctione Clericorum, appellatio non suspendit iudicatum, licet debeat ad Curiam.

I. **P**OST graves illos motus in Ecclesia Gallicana excitatos ob retenta Basiliensis Synodi decreta & usum Pragmaticae Sanctionis, tandem Ecclesiae & regni interfuit, pace inita, sic inveterata dissidia componere, ut dignitati sedis apostolicae & Libertati Ecclesiae Gallicanae consuleretur. Laterani Concilium generale indixerat Iulius II. anno M D X I. ut Pisanum Conuentum à Cardinalibus aliquot ope consilioque Imperatoris Maximiliani & Ludouici XII. Regis Francorum coactum dissolueret, & Pragmaticam Sanctionem Gallorum rescinderet. In eum finem edictis suis Ecclesiam Gallicanam, Curias regni, ipsamque Regem ad illud Concilium Lateranense euocauerat. Discesserant à Conuentu Pisano, post obitum Iulij, Maximilianus & Ludouicus; hicque per legatos suos se Concilio Lateranensi adherere professus est, pollicitusque Leoni effecturum se ut ab Ecclesia Gallicana aliqui mitterentur, qui de Pragmatica Sanctione responderent. Obeunte Ludouico, Franciscum I. Galliae Regem hac cura respexit: qui à Leone & à Concilio edictis aliquot monitam videns Ecclesiam Gallicanam, in eoque res esse positas, ut sententia Concilij generalis, cui Reges Christiani favebant, regnum Francorum de schismate propediem damnaretur, nihilque superesse quo se aduersus illa decreta Concilij tueretur, cum Vniuersitas Parisiensis olim à rescissione Pragmaticae Summum Pontificem & Concilium generale provocasset, quod jam in aede Laterani haberetur, quodque ipsi Reges Gallorum ut synodum generalem agnovissent, prudentissimè de hac contentione cum Leone transegit. Etenim cum duplici ratione pax regni & sacerdotij restituenda sit, *Conuentione*, aut *Concilio*, ut monuerat Gelasius secundus, ma-

Gelasius II. in ep. ad Episcopos Gallic. anni 1119.

luit pactis conuentis Ecclesiae Gallicanae tranquillitatem procurare, quam aut causa cadere in Concilio suffragiis Episcoporum à rebus nostris alienorum, aut perpetuo dissidio & schismate cum Summis Pontificibus conflictari. In quo Faustini Legati Romane sedis consilium sequebatur, qui tractatione & assidua collatione contentiones huiusmodi, quae de iurisdictionibus emergunt, componi posse facilius & gratius existimabat. De canonibus Nicenis à Faustino prolatis agebatur, quos Alypius Episcopus in Concilio Carthaginiensi dubios esse dixerat, quae de re ad sanctissimum Papam scribendum esse monet, *ut ipse beatissimus Episcopus urbis Romae, sicut & vestra sanctitas apud se tractat*, inquit Faustinus, *ita & ipse inquirat, ne contentio inter Ecclesias nasci videatur. Sed magis caritate fraterna deliberare possitis, ipse scribente, quod melius observari debeat.*

II. Pacta inita Bononiae inter Leonem X. sedemque apostolicam & Franciscum primum regnumque Francorum, pacem & Libertatem Ecclesiae Gallicanae restaurarunt; iurisdictione Ordinariis, tum in causis dirimendis, tum in Beneficiis conferendis, restituta; Reservationibus & Gratis expectatis depulsis, tertia parte beneficiorum Graduatim per exceptionem quatuor mensium attributa, simoniaca feciditate, qua Episcoporum & Abbatum electiones laborabant, per regiam nominationem expurgata. Sed tot vigiliis nihil actum erat, nisi Concordatorum executioni, quae canonice libertati prospexerat, serio caveretur. Ejus desiderij ut compotes essemus, nihil aliud à Summo Pontifice exigendum erat, quam ut contractus perpetui vires huic constitutioni adderet, irritum & inane decerneret si quid in aliqua vel minima parte à quoquam immo etiam ab ipsa sede apostolica contra tentaretur, & tuitionem canonum atque decretorum hac constitutione restitutorum, quae Principibus praecipueque Regibus Francorum jure competit, consensu quoque suo & apostolicae sedis auctoritate adhibita Regibus nostris permetteret. Quod ille liberaliter & amplissimis verbis fecit; ita ut istam inter ceteras constitutiones regias recenseret statuerit, & ne qua deinceps tergiversandi occasio superesset, juxta postulationem Regis, Concilij Lateranensis decreto voluerit confirmari. Si quis autem repetat antiquum illum Christianorum Principum, etiam nostrorum, usum, qui canonibus constitutis robur legis addebant, & praesidio auctoritatis suae eorum executionem adeo muniebant ut refragantes penis legitimis plederent, atque in contrarium gesta aliquando sus-

Inilio Concilii
Aliciani.

Vide lib. 4. c. 11.
p. 11.